

Janne

Jag står med bar mage mot balkongräcket och det har blivit natt. Fladdermössen har kommit till mitt kvarter och malarna trycker sina råttludna kroppar mot de kalkade fasaderna. Månen har samma färg som plasman som tappades ur mig den där gången på blodbanken på Kungsgatan då jag just hade ätit en capricciosa med extra salami; extra feta, extra jalapeño och extra ost. Man avbröt den gången min gripbara stund i sjukhussängen, plockade enkelt ut kanylen redan efter en deciliter, och jag fick vare sig sextio kronor till två stora stark på City Restaurang på Vasagatan runt hörnet eller en bunt med färdiggjorda rågsmörgåsar som jag brukade lägga i en servett och stoppa i fickan.

Jag står kvar tills jag blir kall om magen (men bara där), och går sedan motvilligt tillbaka till datorn, där jag är inblandad i en chattstund med en snäll människa som pockar på att visa mig fotografier av skära, gröna och brandgula nallar hon vunnit på Gröna Lund eller toto. Plötsligt visar hon istället gryniga sekvenser av sina långa pattar innan hon återgår till nallarna. Jag klär rasande på mig och går ut i lila mjukisbyxor och kanariegul utanpåskjorta, stoppar bara fötterna direkt i skorna, låter datorn ticka ström. Promenerar utan avbrott till utkanten av mitt samhälle; förbi alla hyreslängorna med tre våningar och två portar på, passerar radhusen som liknar skokartonger och de fyrkantiga kedjehusen med en helt fönsterlös vägg. Slutligen når jag fram till det sista av tolv låga friköpta mexitegelvillor - jag ställer mig där bredbent med händerna kramande om ett järnstaket. Jag tittar noggrant in på några hängbjörkars vajande lövmassor: allt det där, där inne, ser ut som gråa tysta djur mot svart natt. Det finns ingen sång för det här.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten